

Sygn. akt II CSK 332/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa U. S.
przeciwko W. S.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Ca 723/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 270,- zł
(dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 16 stycznia 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 24 stycznia 2014 r., którym Sąd ustalił, że rozdzielność majątkowa między stronami, ustanowiona wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 20 grudnia 2012 r., III RC 518/12, powstała z dniem 8 października 2012 r. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez ustanowienie rozdzielności majątkowej z dniem 6 września 2006 r., ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 52 § 2 zdanie drugie k.r.o. przez wskazanie, czy wyjątkowym wypadkiem, o którym mowa w tym przepisie, jest tylko pozostawanie małżonków w rozłączeniu, czy też mogą występować także inne stany faktyczne, uzasadniające ustanowienie rozdzielności majątkowej z dniem wcześniejszym aniżeli dzień wytoczenia powództwa. Ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w czasie trwania małżeństwa zachowanie

pozwanego wobec powódki było wyjątkowo nieuczciwe, powodowane wyłącznie chęcią zawładnięcia jej wysokimi dochodami i przeznaczenia ich na utrzymywanie swojego majątku osobistego.

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym strona powołująca się na tę przesłankę powinna wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym oraz o rozbieżności o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów wskazujących na konieczność zajęcia w niniejszej sprawie stanowiska przez Sąd Najwyższy. Wywody skarżącej świadczą o tym, że chodzi jej głównie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, co nie jest równoznaczne z wykazaniem przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik

bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistości, tym bardziej że jej wywody sprowadzają się w zasadzie do powtórzenia uzasadnienia podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 7 ust. 1 pkt 9 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).